

Et variert, vakkert og vaskeekte Vamp-album

Åh, det var albumet sitt det. *Liten fuggel* er det niende studioalbumet fra Haugesundbandet Vamp, og vestlendingene har gjort alt

CD

VAMP

«Liten Fuggel» (Universal Music AS)

rett. Med Espen Lind som produsent serveres det en blanding av folkemusikk, viser og rock som er så saftig at det drypper av den.

Dette er Vamp slik vi kjenner dem, så sett av en ettermiddag til å nyte denne musikkopp-

levelsen. Jeg kan nesten love at du ikke kaster bort tiden din.

Allerede halvveis ut i åpningssporet *Ord* er jeg fanget. Fanget i en melankolsk verden og av en isklar røst som sender kalde gufs gjennom kroppen. Låten er skrevet og sunget av Odin Staveland, sønn av sjefen sjøl (Øyvind Staveland). Vokal, piano og forsiktede strykere. Så enkelt, men likevel så mesterlig fremført. Eplet faller

jammen ikke langt fra stammen.

Far og sønn skaper en kontrast i skiva med sine dypt forskjellige stemmer. I motsetning til Odins satengmyke vokal, er Øyvinds stemme raspete, ru og rå, og han er helt suveren når han drar på i innledningen av låten *Sjel, men ingen skjorta*. Paul Hansen, som egentlig er hyret inn som vokalist, forsvinner litt på denne plata. Mulig et resultat av at skiva har tre vokalister i stedet for én hovedvokalist. I tillegg har bandet

hentet Eivør Pálsdóttir fra Færøyene til å bidra kvinnelig stemmeprakt. Hun gjør en utmerket figur på låten *Elisabeth og Elinborg*, som handler om småsøsknene hennes. En rørende ballade.

Denne utgivelsen synliggjør de beste sidene av alle musikerne. Det kjente fløytespillet, tekstene om livet, en vakker kvinnestemme, og en hyllest til Erik Bye med *Oles Vise*. Tittelsporet *Liten fuggel* viser og at Vamp er noen av Norges fremste folkemusikere.

Rytmen er seig, men fengende, og Staveland junior tar meg med på reise ut til grønne enger og nakne svaberg når han synger *Så kanskje syng du ein sang om himmelrik og fjerne land*.

Jeg forelsket meg i Vamp som trettenåring, og jeg lar meg fortsatt trollbinde. *Liten fuggel* er et album fullspekket med gode låter, og sklir inn på listen over mine favoritter denne musikkhøsten. Hør og nyt!

Marte Hermstad

Retards i studio

Punkbandet Rumblin' Retards er for tiden i Kysten Lydstudio for å spille inn sin debutfullenger. Bandet består av medlemmer av blant annet Box Of Mothers, Anti Nation og Turdus Musicus. Hogne Rundberg fra Violet Road har også bidratt på innspillingen, som er gjort av produsent Ariel Joshua Sivertsen, kjent fra Cazadores.

Korps spiller filmmusikk

Tromsø Orkesterforening Janitsjaren og Balsfjord Musikkorps spiller lørdag 3. november sammen på Tromsø kulturhus' storscene. Tema for kvelden er filmmusikk, og de to korpsene lover komposisjoner fra blant annet *The Incredibles*, *Flåklypa Grand Prix*, *Olsenbanden*, *Star Wars*, *Indiana Jones* og en lang rekke andre kjente filmer.

ffasjen

Tromsø. Tommy Tokyo beskriver sin nye plate som «nær, varm og ærlig», og han fortsetter å legge vekt på tekstene sine. – Foto: Presse

Rytmen er seig, men fengende, og Staveland junior tar meg med på reise ut til grønne enger og nakne svaberg når han synger *Så kanskje synge du ein sang om himmelrik og fjerne land*.

Jeg forelsket meg i Vamp som trettenåring, og jeg lar meg fortsatt trollebinde. *Liten fuggel* er et album fullspekket med gode låter, og sklir inn på listen over mine favoritter denne musikkhøsten. Hør og nyt!

Marte Hermstad

PÅ SITT BESTE: Vamp sitt nyeste album gir en musikkopplevelse du ikke kan gå glipp av. Et must i vinterkulden som setter inn. Foto: Pressefoto

I SPILLEREN

Navn: Anders Odden

Alder: 39

Stilling: Har spilt med blant annet Satyricon, Cadaver, Apoptygma Berzerk, Karaoke From Hell og Doctor Midnight & The Mercy Cult. Aktuell i Tromsø i forbindelse med gårdsdagens Kofor-seminar Artisthjelpen

Sloss for sin rett til å feste

JOURNALIST
**MORTEN RYDLAND
HØYNING**
morten.hoyning@nordlys.no

Hva har du i spilleren? Det er ikke lov å si Apoptygma Berzerk, Cadaver, Doctor Midnight & the Mercy Cult, Satyricon eller noen av de andre bandene du har spilt i.

– Jeg har ikke for vane å lytte til musikk som jeg er involvert i. Jeg har faktisk nettopp kjøpt meg ny bil som har bluetooth og kan spille fra Spotify på bilanlegget. Det som skjer da med sånne som er så gammel som meg er at man finner fram platene man hadde på vinyl på 80-tallet. Den siste jeg fant fram var Powerslave.

En av Maidens sanne klassikere.
– Jeg har ikke hørt den i sin helhet siden da den kom. Jeg har også gjenopplivet min interesse for King Diamond og Merciful Faith. Spesielt første soloskiva, *Fatal Portrait*.

Fortsatt veldig i tråd med forventningene til en metalfyr som deg selv. Hører du på noe som ingen ville trodd?

– Ja. Jeg hørte nylig på 2001 av Dr. Dre. Grunnen var at jeg var i en diskusjon om musikkproduksjon. Vi snakket om det ultimate groovet. Eksemplene var Dr. Dre og AC/DC. De har begge et minimalistisk komp, men låter tusen ganger fetere enn det de fleste andre får til. De får så lite som mulig til å låte så stort som mulig. Dimmu Borgir med Kringkastingsorkesteret er for eksempel ikke det som gir mest lydvegg.

Nok en kredibel artist. Har du tidligere likt noe som du i ettertid synes er dårlig?

– Ja, men det har ofte med at man var på fest en gang og fikk et nært forhold til en crappy poplåt, som seinere kan gi gode assosiasjoner. Eksempler på det er Ultravox *Dancing With Tears In My Eyes*, *Such a Shame* med Talk Talk og *Don't You (Forget About Me)* med Simple Minds.

Sistnevnte er en av mine egne 80-talls favoritter og låten som Billy Idol først takket nei til, for så å ende opp med å spille inn en coverversjon av, hehe.

– Men det er ikke bare 80-talling. Britney Spears hadde også en periode med låter som var bedre enn forventet, som *Toxic*. Og jeg havnet en gang på en Flo Rida-konsert i Stockholm sammen med 200 blonde svenske

modeller. Det var morsomt da, men utrolig crap nå.

Du har jo spilt gitar i konseptet Karaoke From Hell, men dette høres ut som en kveld som kan ha endt opp med karaokemikrofonen i din hånd.

– Ja, det stemmer. Vi ble kastet ut av konserten, og endte opp på en rock-karaokebar. Jeg sang *Bestie Boys' (You Gotta) Fight For Your Right (To Party)*.

Haha. Det perfekte soundtracket til en morsom kveld. Noe annet som er morsomt er å leke gud. Du får gjenopplive en død musiker. Hvem går du for?

– Det hadde vært gøy med Bathory-sjefen Quorthon. Han fikk aldri oppleve hvor stor black metal-greia ble, og er den eneste av mine inspirasjonskilder som jeg aldri fikk sett live.

Får å få denne pioneren tilbake må vi gi noen andre hans dødelige hjertesykdom.

– En som trenger å gi seg er Neil Young.

Er det årets to album som tar knekken på han?

– Jeg har egentlig aldri skjont hvorfor han er så populær og viktig.

Jeg er litt mer åpensinnet enn spaltens ferierende far, så hvem i The Beatles tror du egner seg best til å spille black metal?

– Uten tvil George Harrison. Han introduserte psykedeliaen i bandet og var mystisk og spirituell. Dessuten finansierte han Monty Pythons *Life of Brian*, som er en sterkt religionskritisk film.

Noe som gjorde den ulovlig i Norge grunnet blasfemi.

– Og den er kanskje enda mer relevant i dag, 33 år seinere.

God argumentasjon som selv den Ringo-opphengte sjefen vil godkjenne.

I SPILLEREN: Iron Maidens Powerslave.